

Άννα Αφεντουλίδου

Η ΙΔΙΟΦΥΗΣ ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΜΕΤΑΧΩΡΗΣΗΣ: ΓΙΑ ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΣΥΜΠΑΡΔΗ (ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ, 2018)

Προλογικά

Συμμεριζόμενη την άποψη της Ελισάβετ Κοτζιά ότι *άνετα μπορούμε να τοποθετήσουμε τον Γιώργο Συμπάρδη ανάμεσα στους πέντε, ας πούμε, σημαντικότερους μυθιστοριογράφους της μεταδικτατορικής περιόδου*,¹ περίμενα με ενδιαφέρον το καινούργιο βιβλίο του συγγραφέα, το οποίο εκδόθηκε πριν από λίγους μήνες.² Στο πέμπτο αυτό μυθιστόρημά του ολοκληρώνει ένα αφηγηματικό θεώρημα που χτίστηκε βιβλίο το βιβλίο, με έναν ιδιαίτερο ολόδικό του τρόπο και με χαρακτηριστικά που επιβεβαιώνουν, θεωρώ, πανηγυρικά την προαναφερθείσα κρίση.

Εν αρχή

Ο Γιώργος Συμπάρδης μάς είχε συ-

στηθεί με τη νουβέλα *Μέντιουμ*,³ όπου η ανώνυμη αφηγήτριά του, –που μοιάζει να αναζητά την ταυτότητά της μέσα από τη σχέση με την αδερφή της εισδύοντας στον δικό της μικρόκοσμο και η οποία πατά με το ένα πόδι στην πραγματικότητα και το άλλο σε μια ονειρική αχλύ– έχει τη μία της πλευρά απολύτως γήινη· ενώ την άλλη, την πιο «κρυφή» την αφήνει στη φαντασία μας να τη συμπληρώσουμε. Αλλά στο ίδιο βιβλίο κυρίαρχο ρόλο έχει και η μυστηριώδης Άννα, το ιδιαίτερο αυτό πλάσμα με τη διττή φύση, που θα μπορούσε –γιατί όχι;– να είναι ένα Μέντιουμ, με όποιες υπερβατικές ή παρεκκλίνοσες εκδοχές θέλουμε να το νοηματοδοτήσουμε. Έπειτα μας σύστησε τον πρωτοπρόσωπο αφηγητή Γιώργο στον *Άχρηστο Δημήτρη* και την περιπετειώδη πορεία αυτογνωσίας του,⁴ καθώς μας παρουσιάζει